

спаниїж ! Като мнѣше че отвари на братовчеда си пжть къмъ прѣстолѣтъ, докара го въ срѣдь непріятелскѣтъ флотѣ.

И съзаклетникѣтъ не виждаше вече освѣтъ Дука Гю-изскаго и ладіѣтъ му и честь-тъ му наедно съ неговѣтъ съсыпаны отъ веднѣжъ ако непристигнеше, като свѣтка-вици, при братовчеда си да го прѣдизвѣсти и да го из-бава.

— Е? Повтори Марія, зачудена отъ смущеніето му, лѣма' мыслишь това прѣдпріятіе по-горне отъ доблестѣтъ ти?

— По-горне отъ доблестѣтъ ми? извика маркизѣтъ горещо; нека да имаше една малка враничка тукъ подъ този стѣлпъ, ако си не върляхъ тутакъ си прѣзъ прозорецѣтъ.

И това като казуваше отвори прозорецѣтъ и гледаше къмъ морето — като че искаше наистинѣ да ся върли въ него.....

— А ! Сега тя разбирамъ ! каза Испанката, като прилагаше тѣзи нетърпѣливостъ въ идеѣтъ си.....

— Но какъ да прѣскочимъ тѣзи стѣны ? Дѣ да намѣримъ ладіѣжъ и ладіеринъ ?

И въ растояніе на два часа напразно съ умъ ся біяхъ та мисляхъ и Бога выкахъ на помощъ да имъ вдѣхне идеѣжъ за избавленіе, когато въ дълбокѣ вече вечерѣжъ, пѣсень ся чу въ заливѣтъ и една свилена лѣствичка (сѣмба) съ едно писамце ся върли внезапно прѣзъ прозорецѣтъ въ стаѣжтъ.

— Послуша ны Господь ! рече Марія, когато маркизѣтъ прочитае тѣзи рѣчи :

“ Къмъ маркиза Шатильона.

“ Запрѣнь и азъ както и Вы, знамъ че мышеловецѣтъ ны издади и двама ни.... Проваждамъ ти ладіѣжъ съ трима ладіери. Бѣгайте по-скоро съ тѣхъ и мя избавѣте както вы азъ избавямъ.

“Лудвигъ Ферро.”